

og som for den sags skyld også Folketinget har. For det overordnede ansvar ligger her i Folketinget, og det ansvar må vi naturligvis være os bevidst og lære at leve efter.

Og jeg håber, at ministeren erkender, at dette forslag faktisk er et forslag, der – som ministeren også selv sagde – viser ministeren tillid. Thi ministeren takkede nej, og det forstår jeg på en måde godt, for det er meget nemmere at fralægge sig ansvaret, og det har vi set gang på gang med hensyn til ventelisterne.

Gang på gang ser vi, at ministeren siger, at det er amternes ansvar, eller at det er HS, der har ansvaret, og at det må køre derudad, som det nu bedst kan. Og jeg er meget, meget trist til mode, når jeg oplever, at ministeren overhovedet ikke vil se realiteterne i øjnene: at formanden for bestyrelsen, Lars Engberg, klart erkender, at det fortsætter i den gamle slendrian, og at det ikke er til at få styr på.

Desværre må vi nok erkende, at dette forslag bliver afvist på nuværende tidspunkt. Men inden for kort tid bliver det måske en realitet, at regeringen må sige: Nu er grænsen nået!

Derfor vil jeg spørge ministeren, hvor langt vi skal gå, og hvor længe ministeren vil se på det drønende underskud og på, at slendrianen fortsætter på Rigshospitalet. Er det sådan, at man bare vil sætte sig med armene over kors og lade den ene måned gå efter den anden og se på, at der bliver et større og større underskud, og stadig væk tro på, at det nok skal blive rettet op? Hvor langt vil man gå? Er det således, at man ikke vil tage stilling til det nu? Eller kan vi i dag klart få at vide, at der selvfølgelig er grænser for, hvor meget ministeren kan acceptere? Hertil og ikke længere!

Kunne vi få en klar melding om det, kunne det være måske opløftende – jeg kommer ned nu.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er helt utroligt, som der bliver trukket løsninger i populismens døgnautomat! For hvad er det, vi står her og diskuterer? Vi står og diskuterer, om Rigshospitalet skal under administration, men det er det jo! For første gang er det under administration. Rigshospitalet, som er en del af Hovedstadens Sygehusfællesskab – det kan være svært for mange at forstå, men det er det, det er en del af en større konstruktion – skal for første gang tilpasses og ind under de samme vilkår som de hospitaler, der ligger i samme

område, med hensyn til at skulle overholde sin økonomi.

Om den økonomiske plan, der er lagt for Rigshospitalet, som vi diskuterede voldsomt i sommer, og som vi synes var for indgribende, bliver der nu sagt: Det slår slet ikke til. Det, der er ved at ske, er, at den plan bliver gennemført, og det værste, der kunne ske for Rigshospitalet nu, var, at der kom nogen og satte en papæske med penge ude på Blegdamsvej. Så lærte de det aldrig, så fik vi aldrig gennemført en ansvarlig ledelse på Rigshospitalet.

Jeg har et tæt samarbejde med bestyrelsen i HS, det er der ikke nogen, der skal være i tvivl om, men man bliver nødt til at anerkende, at den konstruktion medfører, at der sidder en bestyrelse, som har ansvaret. Sådan er det, men det er i et tæt samarbejde med mig.

Jeg ønsker, at Rigshospitalet skal indtage den naturlige position i Hovedstadens Sygehusfællesskab i henhold til den plan, der er lagt for udviklingen i det område, så vi får et virkelig velfungerende hospital. Men det er svært, for der er jo det på Rigshospitalet, som hedder en kultur. En kultur, der har gjort, at Rigshospitalet har været sig selv, uden sammenligning, med referencer til Folketing og Finansudvalg. Det har ikke været så heldigt, så det får vi styr på nu.

Det er ikke sådan, at tingene bare dalrer derudad, at der ikke er noget, der fungerer. Jo, det kommer det til, Rigshospitalet er godt på vej. Og det, jeg gerne vil, er, at jeg gerne vil se HS gennemføre den plan, der er lagt. Der har alt for ofte på Rigshospitalet været ledelser, som er gået igen, før planen er blevet færdig – det er der vel ingen, der er i tvivl om – så det vigtige er nu at give dem ro til at gennemføre den plan og blive en del af Hovedstadens Sygehusfællesskab. Vænne sig til, at det er de, og det er svært nok, så man får et velfungerende hospital. Der er ingen, der har brug for mere uro på Rigshospitalet og heller slet ikke blandt personalet, fordi det demotiverer personalet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.